

op til her, i virkeligheden underbygger folks ønske om at udtrykke deres tilknytning til en ny familie eller til deres slægt.

Derfor kan liberaliseringen, som der lægges op til her med dette lovforslag, i virkeligheden også få folk, måske især børn, til at føle sig mere som en del af en større helhed, end de ellers ville have gjort. Det er jo sådan, at samfundet løbende udvikler sig, og det bør navnetraditionen også gøre.

Det er også derfor, at der er behov for at skabe forandringer. Det var det, Edmund Burke mente med det, han skrev i »Reflections on the Revolution in France«, da han netop skrev, at man skal forandre for at bevare. Ingenting står stille, man skal hele tiden gennemføre forandringer for at bevare de værdier, der er i samfundet.

KL 19.30

Det er jo også sådan, at navnetraditionen har skiftet gennem tiderne. Det var sådan engang, at alle bar de såkaldte patronymnavne, altså Jensdatter eller Jenssøn. Så blev det forbudt, fordi det dengang var umuligt at administrere det. Så hed hele familien Jensen, og da der blev for mange, der hed det, jamen så opfordrede man folk til at finde på nye efternavne.

Nu vil vi så med dette forslag i højere grad give folk en mulighed for at bestemme deres eget navn, så længe det ikke krænker andre. Lovforslaget medfører jo bl.a., at alle navne, der bæres af flere end 1.000 personer i Danmark, bliver frit tilgængelige. Men den anden side af det er jo så, at vi kun frigiver ca. 300-400 efternavne ud af de ca. 160.000 anvendte efternavne i Danmark. Resten, altså de 159.600, er således beskyttede efter det lovforslag, vi nu lægger op til, fordi navnet bliver båret af færre end 1.000 personer.

Efter den gældende loy kan alle efternavne være såkaldt forbeholdte navne, og det betyder, at andre personer alene kan tage navnet, hvis de har en slægtsmæssig tilknytning til navnet. Efternavne som Jensen og Hansen er forbeholdte, selv om de bæres af mange danskere, og man derfor ikke på nogen måde kan vide sig sikker på at være i familie med en person, som også bærer et af de navne. Især for udlændinge, som finder det svært at begå sig i Danmark med et udenlandsk klingende navn, har det været et ønske at kunne tage sådanne helt almindelige danske efternavne, og det har vi altså i regeringen ment var et helt rimeligt ønske.

Ved at sætte grænsen ved de 1.000 personer tror jeg også, at det i virkeligheden er meget få, som vil kunne føle sig krænkede af det, vi gør, eller at andre tager deres navn. I Norge er det jo sådan, at da har man sat grænsen helt nede ved 200 personer. Der har vi altså fundet i regeringen, at en grænse på 1.000 bedre sikrer, at færrest muligt om nogen overhovedet føler sig krænkede.

Mange i dagens Danmark ønsker et helt specielt navn til dem selv og deres familie, og derfor tror jeg heller ikke, at der vil være en storm af mennesker, der vil søge disse frigivne navne, som jo netop ikke er specielle, da de i forvejen bæres af i hvert fald 1.000 personer. Men vi vil altså med denne her mulighed kunne imødekomme ønsket fra nogle personer, ikke mindst med udenlandske navne, om nemmere at kunne gebærde sig i Danmark uden at skulle stave deres navn fem gange ugentligt.

Under debatten er der jo også rejst spørgsmålet om ophævelse af begrebet giftenavn. Ophævelsen betyder, at man kan videregive et navn, man har fået på grundlag af ægteskab, til ny ægtefælle, og der er flere grunde til, at det er et fornuftigt forslag. For det første vil en person, der ønsker at videregive et efternavn, som personen har fået på baggrund af et tidligere ægteskab, alene ønske dette, hvis personen har en sådan tilknytning til navnet, at det reelt opleves som en del af den pågældendes identitet over for omverdenen.

For det andet kan man jo også i dag i andre situationer med samtykke få et efternavn f.eks. fra en stedforælder eller en plejeforælder, som man frit kan videregive, selv om man ingen kontakt har til den pågældende stedforælder eller plejeforælder. Giver man altså samtykke til, at en anden person må få ens efternavn, så bliver efternavnet altså denne persons eget efternavn på lige fod med den, der oprindeligt havde efternavnet.

Jeg vil godt sige, at formålet med dette lovforslag er at imødekomme mange borgeres ønske om selv at kunne bestemme deres navn og for nogles vedkommende netop for herigennem nemmere at kunne udtrykke deres identitet ved f.eks. at skabe bånd til tidligere generationer i deres slægt eller til en ny familie.

Lovforslaget er udtryk for en liberalisering, men det er vel at mærke en liberalisering, som bl.a. gør det lettere for borgeren at knytte bånd og dermed også føle sig som en del af en større helhed.